

Toelichting bij de Verordening werk en bijstand

Algemene toelichting

De regering acht het wenselijk om de eigen verantwoordelijkheid ten behoeve van deelname aan het arbeidsproces en maatschappelijke activiteiten aan te scherpen, om het belang van scholing als essentieel element voor een goede uitgangspositie op de arbeidsmarkt te benadrukken en bij te dragen aan een versterking van de balans tussen rechten en plichten.

Dit heeft geleid tot een wetsvoorstel tot wijziging van de Wet werk en bijstand (WWB) en samenvoeging van die wet met de Wet investeren in jongeren (WIJ) gericht op bevordering van deelname aan de arbeidsmarkt en vergroting van de eigen verantwoordelijkheid van uitkeringsgerechtigden.

Het voorstel strekt ertoe de WWB aan te passen. Het pakket van maatregelen heeft tot doel het versterken van het activerende karakter van de WWB. Dit gebeurt enerzijds door het aanscherpen van de verplichtingen waaraan uitkeringsgerechtigden moeten voldoen, anderzijds door een aantal maatregelen te treffen waardoor de vangnetfunctie van de WWB wordt versterkt.

In de gewijzigde Wet werk en bijstand is de verordeningsplicht van de gemeenteraad uitgebreid met de volgende onderdelen:

1. het verlenen van de bijzondere bijstand, bedoeld in artikel 35, vijfde lid; hiertoe wordt een aparte verordening Maatschappelijke participatie schoolgaande kinderen vastgesteld.
2. het verlagen van de bijstand, bedoeld in artikel 9a, twaalfde lid.

Door de wijziging van de bestaande Wet werk en bijstand moet de bestaande Verordening werk en bijstand 2010 worden gewijzigd. De Eerste Kamer is eind december 2011 akkoord gegaan met de wijzigingen in de WWB. Vooruitlopend daarop is in de raad van 22 december 2011 een Tijdelijk uitvoeringsbesluit WWB vastgesteld, zodat vanaf januari 2012 besluiten genomen kunnen worden op de juiste rechtsgronden.

Het Tijdelijk uitvoeringsbesluit geldt tot uiterlijk 1 juli 2012. Het Tijdelijk uitvoeringsbesluit is in deze verordening Werk en bijstand 2012 geïntegreerd en op onderdelen aangepast om met name de leesbaarheid te vergroten.

Artikelsgewijze toelichting

Hoofdstuk 1 (en 2) Algemene bepalingen (over re-integratie)

Artikel 1 en 2

Hierbij wordt zoveel mogelijk aangesloten bij de begripsbepalingen uit de Wet werk en bijstand.

Artikel 3

In dit artikel wordt aangegeven voor welke personen het college de re-integratietaak heeft en wie recht heeft op de noodzakelijke ondersteuning. Via de verwijzing naar artikel 40 lid 1 WWB wordt aangegeven dat alleen inwoners van de gemeente Woudenberg tot de doelgroep behoren. Daarbij is voor de duidelijkheid aangegeven dat nuggers die zich minder dan 15 uur per week beschikbaar stellen voor de arbeidsmarkt, nuggers (of diens partner) met een inkomen boven de 200% van de van toepassing zijnde bijstandsnorm of nuggers (of diens partner en/of minderjarige kinderen) met een saldi op de lopende

rekeningen en spaarrekeningen dat uitstijgt boven de vermogensgrens (artikel 34, lid 3 WWB) geen recht hebben op ondersteuning.

Het vaststellen van een minimum aantal beschikbare uren en een maximaal inkomen een vermogen is wenselijk om te voorkomen dat er sprake zou zijn van een scheve verhouding tussen arbeidsinzet enerzijds en kosten voor re-integratie anderzijds.

Artikel 4

Artikel 7 van de WWB geeft het college de verantwoordelijkheid ondersteuning gericht op arbeidsinschakeling te bieden. Hoewel de leden van de doelgroep aanspraak kunnen maken op een voorziening, is er geen afdwingbaar recht op ondersteuning op de manier zoals de persoon in kwestie dit het liefst zou zien. Het doel van het beleid is waar mogelijk personen die tot de doelgroep behoren te helpen regulier werk te vinden en daar waar dat (nog) niet kan alles in het werk te stellen om belemmeringen weg te nemen, uitstroomkansen te vergroten en ondertussen sociaal isolement te voorkomen. Het is aan het college om te zorgen voor een voldoende aanbod van voorzieningen, waarbij zij te maken krijgen met beperkte financiële middelen, terwijl de vraag naar ondersteuning afhankelijk is van een veelheid aan sociaaleconomische factoren.

Artikel 4 lid 1

De personen uit de doelgroep hebben van rechtswege aanspraak op ondersteuning. De gemeente heeft ervoor gekozen deze aanspraak te vertalen als recht op ondersteuning bij de arbeidsinschakeling. Dat laat onverlet dat het college bepaalt of en welke voorziening ingezet wordt.

Artikel 4 lid 2

Bij de inzet van voorzieningen wordt gekozen voor die voorzieningen die via de kortst mogelijke weg en met inzet van zo min mogelijk middelen adequaat en toereikend zijn voor het doel dat beoogd wordt.

Artikel 4 lid 3

Het derde lid geeft het college de specifieke opdracht een zodanig aanbod van voorzieningen te realiseren, dat zoveel mogelijk belanghebbenden ondersteund kunnen worden. Dit is met name van belang omdat de gemeente de aanspraak op een voorziening niet kan weigeren als slechts het budget ontoereikend is: er dient altijd een alternatief voorhanden te zijn.

Artikel 5

Ondersteuning hoeft niet altijd te bestaan uit een door derden uitgevoerde diagnose, gevolgd door een vastgesteld traject met één of meerdere re-integratie-instrumenten. Als dat kan, kan worden volstaan met advies of doorverwijzing naar andere instanties.

Artikel 5 lid 2

Het tweede lid is de vertaling van de opdracht uit de WWB dat de gemeente evenwichtige aandacht aan de diverse doelgroepen moet besteden, en rekening moet houden met de mogelijkheden en capaciteiten van de belanghebbende.

Artikel 5 lid 3

Re-integratie-instrumenten worden alleen ingezet als zonder die inzet het vinden van algemeen geaccepteerde arbeid niet mogelijk is. Bovendien worden de instrumenten alleen ingezet als aan de hand van onderzoek is gebleken dat door de inzet van die instrumenten het vinden van algemeen geaccepteerde arbeid binnen afzienbare tijd mogelijk wordt. Re-integratie moet bovendien de kortste weg naar arbeid zijn. De

inhoud van het traject wordt, voordat tot het traject wordt besloten, besproken met de belanghebbende, waarna het trajectplan door beide partijen ondertekend wordt.

Artikel 5 lid 4

Het college weigert tevens een voorziening als een beroep kan worden gedaan op een voorliggende voorziening bijvoorbeeld indien een persoon uit de doelgroep voor de gewenste opleiding een beroep kan doen op studiefinanciering. Een toekenning of weigering van een voorziening wordt in een beschikking vastgelegd. Deze beslissing is vatbaar voor bezwaar en beroep.

Artikel 6

Het college kan ten behoeve van een persoon voor wie een voorziening wordt ingezet of voor wie een voorziening wordt overwogen een onderzoek (laten) instellen naar de mogelijkheden van de persoon in verband met arbeidsinschakeling en deelname aan voorzieningen. Hierbij worden de competenties/belemmeringen van de klant in kaart gebracht die direct gerelateerd zijn aan werk of op andere leefgebieden die het weer aan het werk gaan in de weg staan. Een onderzoek naar de beroepskeuze mogelijkheden maakt hier deel vanuit.

Artikel 7

In de WWB is al uitgebreid aangegeven welke verplichtingen gelden bij het recht op een uitkering. Daarnaast is een aantal verplichtingen opgenomen in de verordening die afgeleid zijn van artikel 9 van de wet en direct verband houden met de plicht tot arbeidsinschakeling.

Naast de verplichtingen genoemd in de wet of regelgeving en de verordening kan het college aanvullende verplichtingen opleggen. Dat is met name van belang bij niet-uitkeringsgerechtigden. Bijstandsgerechtigden zijn reeds door het ontvangen van een uitkering aan bepaalde verplichtingen gehouden.

Artikel 9, eerste lid onderdeel b van de WWB is uitgebreid met de verplichting voor de belanghebbende die jonger is dan 27 om mee te werken aan het opstellen, uitvoeren en evalueren van een plan van aanpak. De inhoud en de vorm van dit plan van aanpak wordt omschreven in het nieuwe artikel 44a van de WWB. Omdat dit een wijziging is ten opzichte van de bestaande WWB, is artikel 7 van de bestaande verordening op dit punt gewijzigd.

Verder is artikel 9, eerste lid van de WWB uitgebreid met onderdeel c, waarin geregeld is dat de belanghebbende verplicht is naast of in aanvulling op reguliere arbeid naar vermogen een tegenprestatie te leveren, wanneer dit door het college wordt opgedragen. Deze bevoegdheid van het college is als verplichting opgenomen in artikel 7 van de Verordening.

In het vierde lid is aangegeven dat het college bevoegd is de uitkeringsgerechtigde ontheffing te verlenen van bepaalde verplichtingen genoemd in het eerste lid. Deze bevoegdheid vindt zijn oorsprong in artikel 9 tweede lid van de wet. In beleidsregels wordt aangegeven in welke gevallen het mogelijk is om de uitkeringsgerechtigde te ontheffen van de arbeidsverplichtingen.

Artikel 8

Het eerste lid biedt de verbinding met hoofdstuk 3 van de verordening. Dit hoofdstuk regelt het afstemmen van de uitkering, indien de uitkeringsgerechtigde niet aan zijn verplichtingen voldoet. Deze afstemming bestaat uit het verlagen van de uitkering met een bepaald percentage.

Echter, voor belanghebbenden zonder uitkering, ANW-ers en belanghebbenden in gesubsidieerde arbeid kan de gemeente de uitkering niet verlagen als maatregel. Daarom

is in het tweede lid de mogelijkheid opgenomen dat in die gevallen de gemeente (een deel van) de kosten die gemaakt zijn terug kan vorderen.

Artikel 9

De WWB vraagt aan het college om het re-integratiebeleid in een verordening vast te leggen. Gekozen is voor de systematiek van een procedurele verordening. Deze bevat de wettelijke bepalingen en procedures, maar geen invulling van het beleid. Het beleid is vastgelegd in het bij de verordening behorende beleidsplan. Het voordeel van een procedureel ingerichte verordening is flexibiliteit: het beleid kan verder ontwikkeld en/of bijgesteld worden zonder dat de verordening aangepast moet worden.

Artikel 10

Artikel 10 lid 1

Het eerste lid geeft aan dat het college een voorziening kan beëindigen en in welke gevallen zij dat kan doen. Onder beëindigen wordt hierbij ook verstaan het stopzetten van de subsidie aan een werkgever of het opzeggen van de arbeidsovereenkomst bij een detachingsbaan. Bij deze laatste wijze van beëindigen dienen vanzelfsprekend de toepasselijke bepalingen uit het arbeidsrecht en de eventueel aanwezige rechtspositieregeling in acht te worden genomen.

Artikel 10 lid 2

Het tweede lid geeft het college de algemene bevoegdheid om voor voorzieningen nadere regels te stellen. Dit heeft met name tot doel om bij subsidieverstrekking de uitvoering zoveel mogelijk aan het college over te laten.

Artikel 11

Uitstroom in de vorm van arbeidsinschakeling vindt doorgaans plaats in de vorm van het aanvaarden van werk in loondienst. Het starten van een eigen bedrijf kan ook een vorm van uitstroom zijn. Zeker nu een aantal bepalingen hieromtrent, die in de Abw voorkwamen, niet meer in de WWB zijn opgenomen kan door middel van dit artikel in de verordening ruimte worden geboden aan kansrijke initiatieven. Zo kan gedacht worden aan het toestaan om voorbereidingsactiviteiten te ontplooien, het verlenen van een ontheffing van de verplichtingen om te komen tot arbeidsinschakeling en misschien ook wel een opleiding of iets dergelijks. In alle gevallen moet er sprake zijn van individueel maatwerk.

Artikel 12

Dit artikel regelt de re-integratie van niet-uitkeringsgerechtigden (Nuggers), die tot de doelgroep behoren. In artikel 3 van de verordening is bepaald welke nuggers in aanmerking kunnen komen voor een voorziening.

Lid twee biedt de mogelijkheid aan hen een renteloze lening te verstrekken. In de trajectovereenkomst die met de Nugger wordt gesloten wordt dit opgenomen. Bij uitvoeringsbesluit stelt het college hiervoor nadere regels vaststellen.

Artikel 12a

Om de plicht tot tegenprestatie naar vermogen te kunnen uitvoeren is het van belang dat er afspraken worden gemaakt met onder andere werkgevers en werkgeversorganisaties. Artikel 12a maakt het mogelijk dat het college afspraken maakt met derden, ter uitvoering van de plicht tot tegenprestatie.

Artikel 13

Volgens de WWB dient ook sociale activering uiteindelijk gericht te zijn op arbeidsinschakeling. Voor bepaalde doelgroepen is arbeidsinschakeling echter een te hoog gegrepen doel. Voor deze belanghebbenden staat dan ook niet re-integratie, maar participatie voorop.

Gezien de beperkte middelen uit het werkdeel in relatie tot de omvang van de doelgroep, kan het een overweging zijn onderscheid te maken tussen sociale activering als onderdeel van een re-integratietraject, als voorbereiding op arbeidsinschakeling, en sociale activering gericht op het laten participeren van de belanghebbende in de maatschappij.

Bovengenoemd onderscheid komt terug in de bepalingen over sociale activering. In het eerste lid kan daarom de zinsnede "als onderdeel van een re-integratietraject" toegevoegd worden. In het tweede lid, dat een omschrijving geeft van het begrip 'sociale activering', kan dan besloten worden dat deze voorziening ook gericht kan zijn op het voorkomen van sociaal isolement. Bij sociale activering als re-integratie-instrument kunnen ook bepalingen opgenomen worden over de maximale termijn waarbinnen deze activiteiten plaatsvinden.

Artikel 14

Dit artikel strekt ertoe enkele zaken te regelen die te maken hebben met alle voorzieningen,

ook die voorzieningen die niet met name in de verordening zijn opgenomen.

Tevens wordt aangegeven dat ondersteuning niet perse de inzet van een voorziening behoeft in te houden. Als dat kan, kan worden volstaan met advies of doorverwijzing naar andere instanties. Indien er een voorziening ingezet wordt, kan dat een van de genoemde voorzieningen zijn die genoemd staan in lid 2 maar dat hoeft niet perse aangezien dit geen limitatieve opsomming is.

Voor de belanghebbende die jonger is dan 27 jaar kunnen bepaalde voorzieningen niet worden toegepast. Deze uitzonderingen vloeien voort uit de wet. Zo is in artikel 7, achtste lid bepaald dat ondersteuning bij arbeidsinschakeling door middel van artikel 10a (participatieplaatsen) niet van toepassing is op de persoon die jonger is dan 27 jaar. Verder is artikel 31, tweede lid onderdelen j (premie), k (onkostenvergoeding voor vrijwilligerswerk), n en r (vrijlating van inkomsten) niet van toepassing voor de persoon die jonger is dan 27 jaar. Dit is bepaald in artikel 31, vijfde lid van de wet. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de genoemde voorzieningen niet kunnen worden ingezet voor jongeren, omdat hun afstand tot de arbeidsmarkt nog niet zodanig groot is dat dergelijke voorzieningen beschikbaar zouden moeten worden gesteld.

Artikel 15

Het tweede lid geeft nog eens specifiek aan wat het doel is van de werkstage, om het verschil met een normale arbeidsverhouding aan te geven. Dit is met name van belang om te voorkomen dat de cliënt claimt dat sprake is van een arbeidsovereenkomst, en bij de rechter loonbetaling afdwingt.

De werkstage kan twee doelen hebben. Op de eerste plaats kan het gaan om het opdoen van specifieke werkervaring. Dit is vergelijkbaar met de zogenaamde 'snuffelstage', waarbij de cliënt de gelegenheid krijgt om te bezien of het soort werk als passend kan worden beschouwd. Op de tweede plaats kan het gaan om het leren werken in een arbeidsrelatie. In de werkstage kan de cliënt wennen aan aspecten als gezag, op tijd komen, werkritme en samenwerken met collega's.

Het derde lid geeft aan dat er bij plaatsing geen verdringing plaats vindt, of dat de concurrentieverhoudingen niet nadelig worden beïnvloed. Het college kan dit doen door

expliciet na te gaan dat het werk dat verricht gaat worden niet productief is, of dat er geen recent ontslag heeft plaatsgevonden.

In het vierde lid wordt bepaald dat er voor de werkstage een schriftelijke overeenkomst (stage overeenkomst) wordt opgesteld. Hierin kan expliciet het doel van de stage worden opgenomen, alsmede de wijze van begeleiding. Door deze schriftelijke overeenkomst kan nog eens gewaarborgd worden dat het bij een werkstage niet gaat om een reguliere arbeidsverhouding. De werkstage is mogelijk met behoud van uitkering.

Artikel 16

De WWB houdt de mogelijkheid open om belanghebbenden een dienstverband aan te bieden, om op detacheringsbasis werkervaring op te doen. In de verordening zijn de randvoorwaarden vastgelegd waarbinnen de banen als uitstroominstrument vormgegeven worden. Er is sprake van duurzame uitstroom bij het beëindigen van de bijstandsafhankelijkheid door middel van het verkrijgen van reguliere arbeid gedurende tenminste zes maanden.

Het eerste lid biedt de mogelijkheid tot het aangaan van het dienstverband voor in principe maximaal twee jaar.

In het tweede lid wordt bepaald dat het gaat om detachering. Daarbij worden op twee vlakken afspraken gemaakt. Ten eerste tussen het inlenende bedrijf en de werkgever. Hierin worden zaken geregeld als de verhouding tot de werkgever, de hoogte van de inleenvergoeding en de wijze waarop de begeleiding wordt vormgegeven. In de overeenkomst tussen werknemer en inlener worden afspraken gemaakt over werktijden, verlof, de inhoud van het werk, enzovoort.

Voor het derde lid wordt verwezen naar de toelichting bij het artikel over werkstages.

Artikel 17

Het instrument loonkostensubsidies gericht op re-integratie in het kader van de WWB is geheel vormvrij. Het beleid van de gemeente komt tot uitdrukking in de hoogte van de subsidie (eventueel gekoppeld aan de mate van productiviteit), de termijn en de aan de subsidie verbonden verplichtingen (bv. bieden van scholing en begeleiding). Naast de reguliere loonkostensubsidie kan de gemeente ervoor kiezen de onderneming die de werknemer aansluitend in vaste dienst neemt een aanvullende subsidie of bonus toe te kennen.

Artikel 18

Scholing is een van de re-integratie-instrumenten die uiteindelijk moeten leiden tot uitstroom naar werk. Scholing komt pas aan de orde als het vinden van algemeen geaccepteerde arbeid niet lukt.

Als gevolg van de invoering van de Wet stimulering arbeidsparticipatie (STAP) is aan het college de verplichting opgelegd om aan personen zonder een startkwalificatie na 6 maanden scholing aan te bieden. Deze verplichting is opgenomen in artikel 10a van de WWB.

In het derde lid is aangegeven dat het college bij uitvoeringsbesluit nadere regels vaststelt over de doelgroepen, de vorm van scholing en de voorwaarden waaraan scholing moet voldoen.

Artikel 19

Work First heeft tot doel de belanghebbende die geen afstand tot de arbeidsmarkt heeft en de bij de re-integratieconsulent in een bemiddelingstraject zit, de tijd tot het aanvaarden van een reguliere baan maatschappelijk nuttig te laten vervullen. Een

neveneffect is dat de belanghebbende zich realiseert dat in ruil voor een uitkering inspanning van hem/haar wordt geëist. Ondertussen werkt de belanghebbende aan het verder vergroten van zijn/haar competenties op de arbeidsmarkt.

Artikel 20

Als gevolg van de invoering van de Wet stimulering arbeidsparticipatie (STAP) is aan het college de verplichting opgelegd om aan personen die gedurende zes maanden additionele werkzaamheden hebben verricht een premie activering toe te kennen. Voorwaarde is wel dat de belanghebbende in die zes maanden voldoende heeft meegewerkt aan het vergroten van zijn kans op inschakeling in het arbeidsproces. Deze verplichting is opgenomen in artikel 10a van de wet.

Artikel 21

Met dit artikel wordt geregeld dat maximaal gebruik wordt gemaakt van de vrijlating van inkomsten bij parttime arbeid zoals aangegeven in artikel 31 tweede lid onder o van de WWB.

Artikel 22

Mede gezien de beperkte budgetten is het belangrijk ervoor te zorgen dat cliënten na uitstroom niet na een korte periode terugvallen in de uitkering. De gemeente kan ertoe besluiten veel aandacht te besteden aan nazorg, met als doel een werkelijk duurzame plaatsing te realiseren. Bij dit artikel is ervan uitgegaan dat nazorg geboden kan worden ná acceptatie van algemeen geaccepteerde arbeid, dus niet bij gesubsidieerde arbeid. Bij gesubsidieerde arbeid maakt begeleiding en advisering normaal gesproken al onderdeel uit van het traject.

Artikel 23

In dit artikel is bepaald dat de gemeente aan cliënten die een traject volgen schuldhulpverlening kan aanbieden, zodat het hebben van schulden geen belemmering vormen voor het re-integratietraject. Bij re-integratie moet in een zo vroeg mogelijk stadium aan de schuldenproblematiek worden gewerkt. Als dat niet gebeurt, is de kans groot dat de re-integratie niet slaagt. De schuldenproblematiek kan het leven van de schuldenaar zo beheersen dat hij zich onvoldoende kan concentreren op werk of het zoeken naar werk. Veel werkgevers zitten bovendien niet te wachten op medewerkers met schulden. Door middel van schuldhulpverlening wordt de situatie van de schuldenaar gestabiliseerd en krijgt hij de rust om zich op een betaalde baan en andere zaken te kunnen richten.

Artikel 24

Het is denkbaar dat de gemeente, ter stimulering van de arbeidsinschakeling, besluit diverse kosten te vergoeden voor activiteiten die daaraan bijdragen.

In het tweede lid is aangegeven dat geen aanspraak bestaat op de in het eerste lid genoemde kosten, als de belanghebbende een beroep kan doen op een voorliggende voorziening die gezien haar aard en doel wordt geacht toereikend en passend te zijn. Soms komt het voor dat de werkgever bepaalde kosten vergoedt. In dat geval mogen die kosten niet uit het re-integratiebudget worden vergoed.

In het derde lid is aangegeven dat regels over de vorm, de hoogte van de vergoeding en de verdere voorwaarden in een uitvoeringsbesluit worden geregeld.

Hoofdstuk 3: Afstemming

Artikel 8, eerste lid onder b van WWB bevat de opdracht aan gemeenten om bij verordening regels vast te stellen met betrekking tot verlagen van de bijstand bedoeld in artikel 18 van WWB. In tweede lid van artikel 18 van de WWB wordt een directe koppeling gelegd tussen de rechten en verplichtingen van uitkeringsgerechtigden: het recht op een uitkering is altijd verbonden aan de plicht zich in te zetten om weer onafhankelijk van de uitkering te worden. Dit betekent dat de vaststelling van de hoogte van de uitkering niet alleen afhangt van de toepasselijke uitkeringsnorm en de beschikbare middelen van de belanghebbende, maar ook van de mate waarin de opgelegde verplichtingen worden nagekomen. Wanneer het college tot het oordeel komt dat een bijstandsgerechtigde zijn verplichtingen niet of in onvoldoende mate nakomt, wordt de uitkering verlaagd. Er is dus geen sprake van een bevoegdheid, maar van een verplichting. Alleen wanneer iedere vorm van verwijtbaarheid ontbreekt, ziet het college af van zo'n verlaging.

Deze verordening is ook van toepassing op de verlening van bijstand op grond van het Besluit bijstandverlening zelfstandigen 2004 (Bbz). Het gaat hierbij primair om de verlening van algemene bijstand voor het levensonderhoud, en de in de jaarnorm opgenomen bijzondere bijstand voor hoge woonkosten en premie arbeidsongeschiktheidsverzekering. Het begrip jaarnorm staat in artikel 1, onderdeel g, Bbz.

De in dit hoofdstuk genoemde gedragingen die leiden tot een verlaging van de uitkering (tekortschietend besef van verantwoordelijkheid en zeer ernstige misdragingen) zijn ook voor het Bbz gedragingen die leiden tot een verlaging. Artikel 18, tweede lid, van de wet is onverkort van toepassing op het Bbz.

Artikel 1 en 25

De begrippen die in de verordening worden gebruikt hebben een gelijkkluidende betekenis als de omschrijvingen in de WWB.

Artikel 26

Artikel 26 lid 1

De WWB verbindt aan het recht op een bijstandsuitkering de volgende verplichtingen: Het tonen van voldoende besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan (artikel 18, tweede lid).

De plicht tot arbeidsinschakeling (artikel 9). Deze plicht bestaat uit twee soorten verplichtingen:

de plicht om naar vermogen algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen en deze te aanvaarden; en

de plicht gebruik te maken van een door het college aangeboden voorziening gericht op ondersteuning bij arbeidsinschakeling.

De informatieplicht (artikel 17, eerste lid). Op een uitkeringsgerechtigde rust de verplichting aan het college op verzoek of onverwijld uit eigen beweging mededeling te doen van alle feiten en omstandigheden waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op zijn arbeidsinschakeling of het recht op bijstand. Deze verplichting geldt niet indien die feiten en omstandigheden door het college kunnen worden vastgesteld op grond van bij wettelijk voorschrift als authentiek aangemerkte gegevens of kunnen worden verkregen uit bij ministeriële regeling aan te wijzen administraties. Bij ministeriële regeling wordt bepaald voor welke gegevens de tweede zin van toepassing is.

De medewerkingsplicht (artikel 17, tweede lid). Dit is de plicht van uitkeringsgerechtigden om desgevraagd het college de medewerking te verlenen die redelijkerwijs nodig is voor de uitvoering van de wet. De medewerkingsplicht kan uit allerlei concrete verplichtingen bestaan, zoals het toestaan van huisbezoek en het meewerken aan een medisch onderzoek.

Artikel 18, tweede lid, noemt een gedraging die in ieder geval een schending van de medewerkingsplicht inhoudt: *'het zich jegens het college zeer ernstig misdragen'*. De Wet SUWI legt ook verplichtingen op aan uitkeringsgerechtigden. Het betreft de verplichting om alle gevraagde gegevens en bewijsstukken aan het UWV te verstrekken die nodig zijn voor de beslissing door het college (artikel 28, tweede lid Wet SUWI) en de verplichting om op verzoek of onverwijld uit eigen beweging alle feiten en omstandigheden mee te delen aan de UWV, waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op het recht op bijstand, het geldend maken van het recht bijstand of de hoogte of de duur van de bijstand. Deze verplichting geldt niet indien die feiten en omstandigheden door de UWV kunnen worden vastgesteld op grond van bij wettelijk voorschrift als authentiek aangemerkte gegevens of kunnen worden verkregen uit bij ministeriële regeling aan te wijzen administraties. Bij ministeriële regeling wordt bepaald voor welke gegevens de tweede zin van toepassing is.

Artikel 26 lid 2 en 3

In hoofdstuk 3 van de verordening zijn voor allerlei gedragingen die een schending van een verplichting betekenen, standaardverlagingen vastgesteld in de vorm van een vaste (percentuele) verlaging van de bijstandsnorm.

In het tweede lid is de hoofdregel neergelegd: het college dient een op te leggen verlaging af te stemmen op de individuele omstandigheden van de belanghebbende en de mate van verwijtbaarheid. Deze bepaling brengt met zich mee dat het college bij elke op te leggen verlaging zal moeten nagaan of gelet op de individuele omstandigheden van de betrokken uitkeringsgerechtigde afwijking van de hoogte en de duur van de voorgeschreven standaardverlaging geboden is. Afwijking van de standaardverlaging kan

zowel een verzwaring als een matiging betekenen.

Dit betekent dat het college bij het beoordelen of een verlaging moet worden toegepast, en

zo ja welke, telkens de volgende drie stappen moet doorlopen:

- Stap 1: vaststellen van de ernst van de gedraging.
- Stap 2: vaststellen van de verwijtbaarheid.
- Stap 3: vaststellen van de omstandigheden van de uitkeringsgerechtigde.

Bij het vaststellen van de verwijtbaarheid kan de volgende richtlijn worden gehanteerd:

1. niet verwijtbaar: geen maatregel;
2. licht verwijtbaar: halvering van het percentage van de standaardmaatregel;
3. verwijtbaar: standaard maatregel;
4. ernstig verwijtbaar: anderhalf maal het percentage van de standaardmaatregel;
5. zeer ernstig verwijtbaar: verdubbeling van het percentage van de standaardmaatregel.

Artikel 27

Artikel 27 lid 1

In dit lid is het uitgangspunt vastgelegd dat een verlaging wordt toegepast over de bijstandsnorm. Onder de bijstandsnorm wordt verstaan de wettelijke norm, inclusief gemeentelijke toeslag of verlaging en inclusief vakantietoeslag.

Artikel 27 lid 2

Sub a: de 18 tot 21-jarigen ontvangen een jongeren norm, die indien noodzakelijk wordt aangevuld door middel van aanvullende bijzondere bijstand in de kosten van levensonderhoud. Indien de verlaging alleen op de lage rijksnorm wordt toegepast, zou dit leiden tot rechtsongelijkheid ten opzichte van de 21-jarigen.

Sub b: deze bepaling maakt het mogelijk dat het college in incidentele gevallen de bijzondere bijstand of de langdurigheidstoelage verlaagt. Er moet dan wel een verband bestaan (verwijtbaarheid) tussen de gedraging van een belanghebbende en zijn recht op bijzondere bijstand of de langdurigheidstoelage. Deze situatie doet zich bijvoorbeeld voor wanneer iemand te laat een aanvraag voor huurtoeslag indient. In dat geval wordt een verlaging toegepast op de bijzondere bijstand (woonkostentoeslag in dit geval).

Artikel 27 lid 3

De duur en de percentage van de verlaging worden in het individuele geval bepaald.

Artikel 28

Verlaging van de bijstandsuitkering vindt plaats op basis van een besluit. Wanneer de verlaging bij een lopende uitkering wordt toegepast, wordt een besluit tot vaststelling van de algemene bijstand op grond van artikel 45 WWB genomen.

Wordt een verlaging met terugwerkende kracht toegepast, dan moet een besluit tot herziening van de bijstand worden genomen (artikel 54, derde lid). Tegen beide besluiten kan door de belanghebbende bezwaar en beroep worden aangetekend.

In dit artikel wordt aangegeven wat in het besluit in ieder geval moet worden vermeld.

Deze eisen vloeien rechtstreeks voort uit de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Een besluit moet kenbaar zijn en van een deugdelijke motivering zijn voorzien.

Artikel 29

Op grond van afdeling 4.1.2 van de Awb is in een aantal gevallen het horen van de belanghebbende verplicht bij de voorbereiding van beschikkingen. Deze hoorplicht geldt echter niet bij de voorbereiding van beschikkingen die betrekking hebben op een financiële aanspraak (artikel 4:12 Awb).

In het kader van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel (zoals geformuleerd in artikel 3:2 en 3:4 Awb) wordt in het eerste lid het horen van de belanghebbende voordat een maatregel wordt opgelegd, in beginsel voorgeschreven.

Het tweede lid bevat een aantal uitzonderingen op de hoorplicht.

In het derde lid is aangegeven dat de gemeente bij bepaalde gedragingen aan degene die zich misdraagt de cautie zal moeten geven, dat wil zeggen hem moeten wijzen op het zwijgrecht. Iemand moet ervan op de hoogte worden gesteld dat hij mag zwijgen en dat hij niet hoeft mee te werken aan het opgelegd krijgen van een dergelijke sanctie.

Artikel 30

Artikel 30 lid 1

Sub a. Het afzien van een verlaging 'indien elke vorm van verwijtbaarheid' ontbreekt, is geregeld in artikel 18, tweede lid, WWB. Indien belanghebbende op de hoogte is van het eventuele voornemen tot het opleggen van een verlaging (of van het onderzoek dat daarnaar wordt verricht), wordt belanghebbende schriftelijk op de hoogte gebracht van dat besluit.

Sub b. Een andere reden om af te zien van het opleggen van een verlaging is dat de gedraging te lang geleden heeft plaatsgevonden (verjaring). Omwille van de effectiviteit ('lik op stuk') is het nodig dat een verlaging spoedig nadat de gedraging heeft plaatsgehad, wordt toegepast. Om deze reden wordt onder b. geregeld dat het college geen verlagingen oplegt voor gedragingen die langer dan één jaar geleden hebben plaatsgevonden.

Voor gedragingen die een schending van de informatieplicht inhouden en als gevolg waarvan ten onrechte bijstand is verleend of een te hoog bedrag aan bijstand is verleend, geldt in de verordening een verjaringstermijn van vijf jaar. Een termijn van vijf jaar ligt voor de hand gelet op de ernst van de gedraging (fraude) en gelet op het feit dat de gemeente vaak tijd nodig zal hebben om de omvang van de fraude (het benadelingsbedrag) vast te stellen.

Artikel 30 lid 2

Hierin wordt geregeld dat het college kan afzien van het toepassen van een verlaging indien het daarvoor dringende redenen aanwezig acht. Wat dringende redenen zijn, is afhankelijk van de concrete situatie en kan dus niet op voorhand worden vastgelegd.

Artikel 30 lid 3

Het doen van een schriftelijke mededeling dat het college afziet van verlaging wegens dringende redenen is van belang in verband met het voorkomen van een misdrijving in de toekomst; in dat geval zou er sprake zijn van recidive.

Artikel 30 lid 4

Er kunnen zich situaties voordoen waarbij een verlaging van de bijstandsuitkering als onrechtvaardig wordt ervaren. Het betreft hier de situatie dat de verwijtbare gedraging niet heeft geleid tot een te hoog bedrag verlenen van de bijstand. Met andere woorden, de belanghebbende heeft alleen zichzelf of niemand anders benadeeld. Hier valt ook de zogenaamde 'nulfraude': het verstrekken van onjuiste of onvolledige inlichtingen, zonder dat deze gedraging gevolgen heeft voor de hoogte van de bijstand. Voorbeeld van nulfraude is het niet opgeven van een vermogensbestanddeel onder de vermogensgrens. Dit lid strekt ertoe de gemeente de mogelijkheid te bieden bij een dergelijke overtreding van het opleggen van een verlaging af te zien en in plaats daarvan een schriftelijke waarschuwing te geven. Gekozen is voor een bevoegdheid tot oplegging van een waarschuwing, omdat de aanwezigheid moet blijven een sanctie te treffen, indien de concrete situatie daartoe aanleiding geeft. Te denken valt hierbij met name aan de poging tot fraude die ontdekt wordt voordat de uitbetaling heeft plaatsgevonden (een overtreding leidend tot nulfraude).

Het kunnen waarschuwen is niet onbeperkt. Het kan niet als een overtreding binnen een periode van twee jaar reeds eerder is begaan en daarvoor een waarschuwing is gegeven. De waarschuwing wordt schriftelijk afgegeven. Daardoor weet de belanghebbende dat bij een volgende overtreding van dezelfde verplichting (of een gedraging van een hogere categorie) binnen genoemde periode van twee jaar een sanctie volgt, die ingevolge artikel 33 eerste lid verdubbeld kan worden. De waarschuwing is een besluit, waartegen bezwaar kan worden gemaakt. Dit laat onverlet de mogelijkheid van het opleggen van een maatregel geheel of gedeeltelijk af te zien op grond van dringende redenen.

Artikel 31

Verlaging van de uitkering kan in beginsel op twee manieren:

1. met terugwerkende kracht, door middel van een herziening van de uitkering; of
2. door middel van verlaging van het uitkeringsbedrag in de eerstvolgende maand(en).

Artikel 31 lid 1

Het verlagen van de uitkering die in de nabije toekomst wordt verstrekt, is de gemakkelijkste methode. Er hoeft in dat geval niet overgegaan te worden tot herziening van de bijstand om vervolgens het te veel betaalde bedrag aan bijstand terug te vorderen. Wanneer het verlagen van de lopende bijstandsuitkering niet mogelijk is, wordt bij de bepaling van de mate van verlaging uitgegaan van de uitkeringsnorm zoals die gold ten tijde van de gedraging.

Artikel 31 lid 2

Wanneer een uitkeringsbedrag nog niet (volledig) aan de bijstandsgerechtigde is uitbetaald, kan het praktisch zijn om de verlaging van de uitkering te verrekenen met het bedrag dat nog moet worden uitbetaald. In dat geval moet de bijstand wel worden herzien en teruggevorderd.

Een besluit van het college om een verlaging met terugwerkende kracht toe te passen moet gezien worden als een bijzondere vorm van herziening. Het verlagingbesluit maakt dat hetgeen meer aan bijstand was verleend, moet worden beschouwd als ten onrechte of tot een te hoog bedrag verleende bijstand en kan worden teruggevorderd op grond van artikel 58 lid 1 onderdeel a WWB.

Artikel 31 lid 3

Wanneer de uitkering van de belanghebbende is beëindigd, maar de uitkering moet worden verlaagd als gevolg van een afstemmingswaardige gedraging, wordt het recht op bijstand vanwege deze afstemming herzien. Het terugvorderingsbesluit wordt gebaseerd op dit afstemmingsbesluit.

Artikel 31 lid 4

In principe wordt een verlaging voor bepaalde tijd toegepast. Door een verlaging voor een bepaalde periode op te leggen, weet de uitkeringsgerechtigde waar hij aan toe is. Het college kan na afloop van de periode waarvoor de verlaging is getroffen opnieuw een verlaging opleggen. Hiervoor is dan wel weer een apart besluit nodig.

In sommige situaties is het raadzaam om de afstemming toe te passen voor onbepaalde tijd totdat de belanghebbende de tekortkomingen heeft hersteld. Dit kan het geval zijn bij herhaaldelijk niet nakomen van verplichtingen verbonden aan re-integratie. Deze mogelijkheid is opgenomen in artikel 33 tweede lid.

Wordt een verlaging voor een langere duur dan drie maanden toegepast, dan zal het college de verlaging aan een herbeoordeling moeten onderwerpen. Dit is geregeld in artikel 18, derde lid WWB. Gemeenten mogen zelf bepalen wanneer die herbeoordeling plaatsvindt, als dat maar gebeurt binnen drie maanden nadat het besluit is genomen. Bij zo'n herbeoordeling hoeft niet opnieuw een besluit te worden genomen, waarbij alle relevante feiten en omstandigheden opnieuw tegen het licht worden gehouden. Een marginale beoordeling volstaat: het college moet beoordelen of het redelijk is dat de toegepaste verlaging wordt gecontinueerd. Daarbij kan worden gekeken naar de omstandigheden waarin betrokkene verkeert, maar bijvoorbeeld ook of de betreffende persoon nu wel aan zijn verplichtingen voldoet.

Artikel 32

De regeling voor de samenloop van gedragingen heeft betrekking op verschillende gedragingen van een bijstandsgerechtigde die (min of meer) gelijktijdig plaatsvinden. De regeling geldt dus niet voor een bepaalde gedraging die verschillende schendingen van verplichtingen met zich meebrengt.

Een voorbeeld van gedragingen die rechtstreeks verband houden met elkaar is wanneer iemand te laat terugkomt van vakantie en daardoor een aangeboden passende functie misloopt.

De bijstand kan niet met meer dan 100 procent per maand worden verlaagd. Indien de som van de percentages van de verlaging meer dan 100 procent bedraagt, wordt de verlaging over twee maanden uitgesmeerd, dus de bijstandsuitkering van de volgende maand wordt verlaagd met het restant van de percentage van de verlaging.

Artikel 33 lid 1

Indien binnen één jaar na een eerste verwijtbare gedraging sprake is van een herhaling van een verwijtbare gedraging, wordt de grotere mate van verwijtbaarheid tot uitdrukking gebracht in een verdubbeling van de duur van de verlaging. Met eerste verwijtbare gedraging wordt de eerste gedraging verstaan die aanleiding is geweest tot een verlaging, ook indien de verlaging wegens dringende redenen niet is geëffectueerd. Voor het bepalen van de aanvang van de termijn van 12 maanden, geldt het tijdstip waarop het besluit waarmee de verlaging is toegepast, bekend is gemaakt.

Het college zal altijd na moeten gaan of er sprake is van recidive. Indien een belanghebbende voorheen in een andere gemeente woonde, moet het college bij die andere gemeente informatie inwinnen.

Artikel 33 lid 2

Indien belanghebbende na een tweede verwijtbare gedraging wederom verwijtbaar gedrag vertoont (herhaalde recidive), zal de hoogte en de duur van de verlaging individueel moeten worden vastgesteld, waarbij gekeken zal moeten worden naar de ernst van de gedraging, de mate van verwijtbaarheid en de individuele omstandigheden van de betrokkene. Indien nodig duurt de afstemming voort totdat de belanghebbende de tekortkoming heeft hersteld. Dit is met name een goed instrument bij re-integratie.

Artikel 34

De gedragingen die verband houden met het geen of onvoldoende medewerking verlenen aan het verkrijgen of behouden van algemeen geaccepteerde arbeid, worden in vijf categorieën onderscheiden. Hierbij is de ernst van de gedraging het onderscheidend criterium. Een gedraging wordt ernstiger geacht naarmate de gedraging concretere gevolgen heeft voor het niet verkrijgen of behouden van betaalde arbeid.

De gedragingen die in dit artikel worden genoemd zijn minder concreet omschreven dan in het Maatregelenbesluit zoals dat onder de Abw gold. De reden hiervoor is dat de WWB, in tegenstelling tot de Abw, volstaat met een algemene omschrijving van de plicht tot arbeidsinschakeling. De concrete invulling van de verplichtingen dient zoveel mogelijk te worden afgestemd op de mogelijkheden van de individuele bijstandsgerechtigde.

De eerste categorie, onderdeel a, betreft de formele verplichting om zich als werkzoekende in te schrijven bij het UWV WERKbedrijf en ingeschreven te doen blijven.

Onderdeel b betreft de verplichting om het individuele activeringsplan, het (standaard) trajectplan, te ondertekenen. Het trajectplan wordt als bijlage bij het besluit tot toekenning of voortzetting van de bijstand meegestuurd.

De tweede categorie betreft de verplichting tot een actieve opstelling op de arbeidsmarkt, de eigen verantwoordelijkheid van de belanghebbende om bijvoorbeeld voldoende te solliciteren en te voldoen aan een oproep.

In de derde categorie gaat het om gedragingen die direct een aanleiding vormen tot een beroep op bijstand of het zonder noodzaak langer voortduren daarvan. Het gaat hier om het stellen van niet verantwoorde beperkingen ten aanzien van de aanvaardbare arbeid en om gedragingen die de kansen op arbeidsinschakeling verminderen. Voorbeelden van deze categorie zijn negatieve gedragingen bij sollicitaties en onvoldoende meewerken aan het opgesteld trajectplan waaronder ook sociale activering verplicht kan worden gesteld.

De vierde categorie betreft het niet aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid alsmede door eigen toedoen voorafgaand aan de aanvraag algemeen geaccepteerde arbeid niet behouden dan wel tijdens de bijstand deeltijdarbeid niet behouden. (Er zijn ook andere redenen waardoor iemand een beroep moet doen op bijstand, waarvoor eveneens een afstemming geldt van 100%; (zie artikel 38). Ook als iemand meer dan eens niet verschijnt op oproepen in het kader van re-integratievoorzieningen levert dit een afstemming op van 100 %.

De vijfde categorie betreft het niet nakomen van de overige verplichtingen die verband houden met re-integratie.

Voor de belanghebbende die jonger is dan 27 jaar geldt een extra verplichting, namelijk dat hij meewerkt aan het opstellen, uitvoeren en evalueren van een plan van aanpak, als bedoeld in artikel 44a van de WWB. Zowel het college als de belanghebbende is gehouden de in het plan van aanpak vastgelegde afspraken (lees verplichtingen) na te komen. De belanghebbende kan het college aanspreken of een procedure bij de burgerlijke rechter aanspannen, als het college bepaalde afspraken uit het plan van aanpak niet nakomt. Wanneer de belanghebbende zich niet houdt aan de afspraken, kan het college de bijstandsuitkering verlagen. Om dit mogelijk te maken is artikel 34 van de verordening gewijzigd.

Zelfstandigen

Ten aanzien van de in dit hoofdstuk opgenomen gedragingen en verlaging, met betrekking tot de verplichtingen, gericht op het verkrijgen van algemeen geaccepteerde arbeid, geldt voor zelfstandigen en hun partners het volgende:

- De in artikel 9 en 10 van de wet opgenomen verplichtingen gelden alleen voor de zelfstandige die geschikt is voor het verrichten van arbeid, maar die ten minste zes maanden zijn bedrijf of zelfstandig beroep niet kan uitoefenen (artikel 38, derde lid Bbz).
- De verplichtingen, bedoeld in artikel 9 en 10 van de wet kunnen aan de partner van de zelfstandige worden opgelegd, voor zover die partner tevens rechthebbende is voor de WWB en niet zelf een zelfstandige in de zin van het Bbz is, of fulltime meewerkt in het bedrijf of zelfstandig beroep van de zelfstandige. Uiteraard kan ook bij minder uren rekening worden gehouden met de meewerkuren in het bedrijf of zelfstandig beroep van de zelfstandige.

Artikel 35

Deze bepaling bevat de standaardverlagingen voor de vijf categorieën van gedragingen die verband houden met het geen of onvoldoende medewerking verlenen aan het verkrijgen of behouden van algemeen geaccepteerde arbeid.

Artikel 36 lid 1

In artikel 17, eerste lid, WWB is bepaald dat belanghebbende op verzoek of onverwijld uit eigen beweging mededeling doet van alle feiten en omstandigheden waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op zijn arbeidsinschakeling of het recht op bijstand. De ernst van de gedraging komt tot uitdrukking in de hoogte van het bruto bedrag dat door de gemeente te veel aan bijstand is verstrekt. Deze verplichting geldt niet indien die feiten en omstandigheden door het college kunnen worden vastgesteld op grond van bij wettelijk voorschrift als authentiek aangemerkte gegevens of kunnen worden verkregen uit bij ministeriële regeling aan te wijzen administraties. Bij ministeriële regeling wordt bepaald voor welke gegevens de tweede zin van toepassing is.

Voor zelfstandigen gelden daarnaast andere verplichtingen:

In artikel 38, tweede lid van het Bbz is bepaald dat de zelfstandige aan wie bijstand wordt verleend verplicht is naar behoren een administratie te voeren en deze op eigen initiatief binnen 6 maanden na afloop van het boekjaar waarin bijstand is verleend, aan het college te overleggen. Die plicht geldt ook als de gemeente om de administratie vraagt, bijvoorbeeld om de bedrijfsontwikkeling te beoordelen in het geval verlenging van de uitkeringstermijn aan de orde is.

Ten aanzien van het niet leveren van de administratie (jaarcijfers) voor de definitieve vaststelling van de verleende uitkering over het betreffende boekjaar, geldt op grond van artikel 45, eerste lid Bbz dat het college de bijstand van de zelfstandige terugvordert voor zover de bijstand ten onrechte of tot een te hoog bedrag is verleend als gevolg van het niet nakomen van de verplichting, bedoeld in artikel 38, tweede lid. In artikel 47 Bbz is opgenomen dat het college kosten van bijstand in de vorm van een geldlening terugvordert, indien de zelfstandige de uit de geldlening voortvloeiende verplichtingen niet of niet behoorlijk nakomt. Het college is onder toepassing van beide artikelen gehouden de geldlening over het betreffende boekjaar geheel van de zelfstandige terug te vorderen, in het geval de hier bedoelde verplichting niet wordt nagekomen. Er is in dat geval in principe geen aanleiding om tevens een verlaging op grond van deze verordening toe te passen: de gehele jaaruitkering wordt immers al teruggevorderd. Het leveren van de jaarcijfers is ook nodig voor vaststelling van het bedrag om niet of de rentereductie, bedoeld in artikel 21 Bbz (bedrijfskapitaal aan gevestigde zelfstandigen). Als de zelfstandige hiervoor geen jaarcijfers overlegt, kent de gemeente geen bedrag om niet of rentereductie toe. Er is dan ook geen aanleiding voor een verlaging, nog daargelaten dat een verlaging niet op een reeds verstrekte geldlening kan worden geëffectueerd.

Artikel 36 lid 2

De hoogte van de maatregel wegens het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht wordt vastgesteld in vier, in zwaarte oplopende, categorieën in hoogte en duur afhankelijk van de hoogte van het bedrag waarmee de gemeente is benadeeld. Een dergelijke categorie-indeling geeft zowel voor de burgers van de gemeente Woudenberg als voor de uitvoeringsinstantie duidelijkheid.

De relatie met de strafrechtelijke sanctie

Onder het huidige boeteregime bestaat de verplichting voor gemeenten om proces-verbaal op te maken en aangifte te doen bij het Openbaar Ministerie indien er sprake is van fraude en het benadelingsbedrag hoger is dan de aangifterichtlijn sociale zekerheid (thans € 10.000,-). Het is de bedoeling dat deze taakverdeling tussen gemeenten en het

OM blijft bestaan, ook al kent de WWB de bestuurlijke boete niet en zullen gemeenten bij fraude (in casu het niet nakomen van de inlichtingenplicht) een maatregel moeten opleggen.

Het doen van aangifte wegens fraude sluit overigens het opleggen van een maatregel niet uit. Beide sancties kunnen samen gaan.

Uitgangspunt is dat het OM bij de straftoemeting rekening houdt met de maatregel die is opgelegd door het bestuursorgaan. Dit is het principe van 'anrechnung'. Anderzijds ligt het niet voor de hand om over te gaan tot het opleggen van een maatregel, als het OM inmiddels een sanctie heeft opgelegd. Het 'una via' beginsel (geen samenloop van sancties op dezelfde onrechtmatige gedraging dan bij beslissing van één enkele overheidsorgaan) kan zich daar tegen verzetten. De centrale raad voor beroep heeft zich in het (recente) verleden geregeld uitgesproken tegen 'dubbele bestraffing'.

Artikel 37

In artikel 17, eerste lid, WWB is bepaald dat belanghebbende op verzoek of onverwijld uit eigen beweging mededeling doet van alle feiten en omstandigheden waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op zijn arbeidsinschakeling of het recht op bijstand. Het college zal moeten vaststellen wat het onder 'onverwijld' verstaat. Immers, de inlichtingen moeten tijdig worden verstrekt. Op het mutatieformulier WWB/IOAZ/IOAW/BBZ is in ieder geval aangegeven dat belanghebbende de gegevens binnen 7 dagen moet inleveren. In het tweede lid is daarom ook aangegeven dat er sprake is van schending van het inlichtingenplicht, als wijzigingen niet binnen 7 dagen zijn doorgegeven door middel van het mutatieformulier. Hierdoor kan er geen verwarring ontstaan over de termijn waarbinnen inlichtingen moeten worden verstrekt. Ook het statusformulier moet binnen 7 dagen worden teruggestuurd.

Het opzettelijk verzwijgen van relevante informatie tegenover de gemeente, met het oogmerk een (hogere) uitkering te krijgen (fraude) vormt een schending van de informatieplicht van artikel 17 van de wet.

Het kan ook voorkomen dat bepaalde gevraagde gegevens niet aan de gemeente worden verstrekt. In dat geval kan het college de rechtmatigheid van de uitkering niet vaststellen. De bijstand moet dan worden geweigerd (in de situatie dat een uitkering wordt aangevraagd) of het besluit tot toekenning van de bijstand moet worden ingetrokken (bij een lopende uitkering). Bij het niet-verstrekken van gegevens die noodzakelijk zijn voor het vaststellen van de rechtmatigheid van de uitkering is verlaging derhalve niet aan de orde.

Voor zelfstandigen gelden daarnaast andere verplichtingen:

In artikel 38, tweede lid van het Bbz is bepaald dat de zelfstandige aan wie bijstand wordt verleend verplicht is naar behoren een administratie te voeren en deze op eigen initiatief binnen 6 maanden na afloop van het boekjaar waarin bijstand is verleend, aan het college te overleggen. Die plicht geldt ook als de gemeente om de administratie vraagt, bijvoorbeeld om de bedrijfsontwikkeling te beoordelen in het geval verlenging van de uitkeringstermijn aan de orde is.

Artikel 38

De verplichting om voldoende besef van verantwoordelijkheid te tonen voor de voorziening in het bestaan, geldt reeds voordat een bijstandsuitkering wordt aangevraagd. Dit betekent dat wanneer iemand in de periode voorafgaand aan de bijstands aanvraag een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid heeft getoond, waardoor hij niet langer beschikt over de middelen om in de kosten van het bestaan te

voorzien en als gevolg daarvan een bijstandsuitkering aanvraagt, de gemeente bij de toekenning van de bijstand hiermee rekening kan houden door het verlagen van de bijstandsuitkering.

Een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid kan uit allerlei gedragingen blijken.

In het tweede lid is een aantal voorbeelden van tekortschietend besef van verantwoordelijkheid genoemd. Maar daarnaast kunnen ook andere gedragingen leiden tot verlaging van de bijstand wegens tekortschietend besef van verantwoordelijkheid. In het eerste lid is aangegeven dat de uitkering, afhankelijk van de omstandigheden, wordt verlaagd met maximaal 100% van de bijstandsnorm. Dit impliceert dat de verlaging ook lager kan zijn.

In het derde lid is een afwijkend percentage voor het tekortschietend besef van verantwoordelijkheid opgenomen wanneer de belanghebbende langer dan de toegestane periode in het buitenland verblijft. Omdat een verlaging van 100% van de uitkering in dit geval niet reëel is, is gekozen voor een verlaging van 10% van de bijstandsnorm. Daarbij is aangegeven dat uitkering voor de duur van een maand wordt verlaagd voor elke week of deel van een week waarmee het toegestane verblijf is overschreden. In dit geval wordt bij een deel van een week verstaan meer dan 3 dagen. Ter illustratie volgen hieronder 2 voorbeelden:

- Iemand die een week en 3 dagen te lang in het buitenland verblijft wordt afgestemd met 10% gedurende 1 maand;
- Iemand die een week en 4 dagen in het buitenland verblijft wordt afgestemd met 10% gedurende 2 maanden.

Artikel 38a

Door artikel 38a op te nemen in de verordening, wordt mogelijk gemaakt de bijstandsuitkering van de belanghebbende te verlagen, wanneer hij niet bereid is naast of in aanvulling op reguliere arbeid naar vermogen een door het college opgedragen tegenprestatie te leveren. Gelet op de aard van de verplichting, is aansluiting gezocht bij het tweede categorie van de re-integratieverplichtingen, bedoeld in artikel 34 van de verordening. Dit betekent dat de bijstandsuitkering wordt verlaagd met 10% gedurende 1 maand, wanneer de belanghebbende niet bereid is een opgedragen tegenprestatie te leveren.

Artikel 38b

De alleenstaande ouder met kinderen tot 5 jaar kan op grond van artikel 9a, eerste lid van de wet ontheffing van de sollicitatieplicht, bedoeld in artikel 9, eerste lid onderdeel a van de wet, krijgen. De belanghebbende heeft in dat geval nog wel de re-integratieplicht, bedoeld in artikel 9, eerste lid onderdeel b van de wet. Wanneer uit houding en gedragingen van de belanghebbende blijkt dat hij deze verplichtingen niet wil komen, trekt het college de verleende ontheffing in (artikel 9, vijfde lid van de wet). Op grond van artikel 9a, twaalfde lid moet het college de bijstandsuitkering in een dergelijke situatie verlagen. Met deze wijziging van de verordening wordt het percentage en de duur van de verlaging bepaald. Er is aansluiting gezocht bij de tweede categorie van de re-integratieverplichtingen. Dit betekent dat de bijstandsuitkering wordt verlaagd met 10% gedurende 1 maand, wanneer de belanghebbende niet bereid is zijn re-integratieverplichtingen na te komen.

Artikel 39 lid 1

Onder de term 'zeer ernstige misdrijvingen' kunnen diverse vormen van agressie worden verstaan, zij het dat er sprake moet zijn van verwijtbaarheid en van gedrag dat in het normale menselijke verkeer in alle gevallen als onacceptabel kan worden beschouwd. Gemeenten kunnen de bijstandsuitkering verlagen indien er een verband bestaat tussen de ernstige misdrijving en (mogelijke) belemmeringen voor de gemeente bij het vaststellen van het recht op een uitkering. Vandaar dat in dit artikel wordt bepaald dat de zeer ernstige misdrijvingen moeten hebben plaatsgevonden onder omstandigheden die rechtstreeks verband houden met de uitvoering van WWB.

Artikel 39 lid 2

In het tweede lid is bepaald dat gemeenten de bijstandsuitkering kunnen verlagen ook indien er geen verband bestaat tussen de ernstige misdrijving en (mogelijke) belemmeringen voor de gemeente bij het vaststellen van het recht op een uitkering. Het beledigen of mishandelen van een ambtenaar houdt geen rechtstreeks verband met de uitvoering van WWB, maar wordt wel gezien als het 'zeer ernstige misdrijven' jegens het college.

In artikel 18, tweede lid, wordt gesproken over 'het zich jegens het college zeer ernstig misdrijven'. Dit betekent dat alleen (zeer) agressief gedrag tegenover leden van het college en hun ambtenaren aanleiding zijn voor het opleggen van een verlaging. Er kan dus geen verlaging worden toegepast als een klant zich agressief heeft gedragen tegenover een medewerker van een andere organisatie die belast is met de uitvoering van de WWB (bijvoorbeeld een re-integratiebedrijf). Het is in dat geval wellicht wel mogelijk de uitkering te verlagen wegens het niet of onvoldoende gebruikmaken van een voorziening gericht op arbeidsinschakeling (artikel 34, derde lid, van deze verordening).

Artikel 39 lid 3

Om te voorkomen dat er onduidelijkheid ontstaat over wat een zeer ernstige misdrijving is, is er gekozen voor het benoemen van afzonderlijke acties. In de handreiking van Divosa die rond agressiebeheersing is uitgebracht, wordt de aard van het agressief gedrag gekoppeld aan drie "acties": ontzegging toegang stadhuis, aangifte bij de politie en verhaal van schade. Als er sprake is van één van deze drie "acties", dan is er in ieder geval sprake van een zeer ernstige misdrijving en wordt er dus op grond van de WWB een verlaging toegepast. Maar daarnaast kunnen andere acties natuurlijk ook leiden tot verlaging van de bijstand. Dat moet per geval worden beoordeeld.

Artikel 40

Wanneer aan de belanghebbende bepaalde verplichtingen worden opgelegd, die niet expliciet zijn genoemd in de wet of hoofdstuk 2 van de verplichtingen, en hij komt deze verplichtingen niet na, dan is dit ook een afstemmingswaardige gedraging. De uitkering wordt dan verlaagd met 10% van de norm voor de duur van 1 maand.

Hoofdstuk 4: Toeslagen en verlagingen

Inleiding

Als gevolg van het van kracht worden van de Wet werk en bijstand (WWB) heeft de gemeente Woudenberg het plaatselijke beleid voor het verstrekken van toeslagen en het toepassen van verlagingen op de landelijk genormeerde algemene bijstand in de Verordening toeslagen en verlagingen vastgelegd. Ook is in de wet opgenomen dat de regels voor het verhogen of verlagen van de norm bij verordening moeten worden vastgelegd (door de gemeenteraad). In hoofdstuk 4 van de verordening zijn de regels over toeslagen en verlagingen opgenomen.

Hoofdstuk 4 van de verordening is van toepassing op personen van 21-65.

Artikel 1 en 41 Begripsomschrijvingen

De begrippen die in de verordening zijn gehanteerd hebben een gelijkkluidende betekenis als de omschrijving in de WWB.

a. norm

In artikel 21 tot en met 24 van de wet is het bedrag van de norm per kalendermaand vastgesteld voor de wettelijke categorieën belanghebbenden. Omdat deze verordening niet van toepassing is op personen, die jonger dan 21 jaar of 65 jaar en ouder zijn, gaat het in de praktijk om de normen genoemd in artikel 21 van de wet.

b. woonkosten

Deze omschrijving is nog altijd ontleend aan de oude Algemene Bijstandswet.

Hiermee is aansluiting gezocht bij de huidige werkwijze. Voor de woonkosten van een huurwoning wordt aangesloten bij de minimum huurgrens die de Wet op de huurtoeslag hanteert.

Voor de woonkosten van een eigen woning wordt rekening gehouden met de te betalen netto- hypotheekrente en de zakelijke lasten, die noodzakelijkerwijs aan het hebben van een eigen woning verbonden zijn. Voor wat betreft de hypotheekrente gaat het hierbij om de rente voor het deel van de hypotheek, dat is afgesloten voor de financiering van de woning. Rente verbonden aan een deel van de hypotheek, dat betrekking heeft op - bijvoorbeeld- de financiering van duurzame gebruiksgoederen, wordt niet tot de woonkosten gerekend.

c. medebewoning

Indien volgens de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens of feitelijk één of meerdere perso(o)n(en), die niet beho(o)r(t)(en) tot het gezin van de belanghebbende, zijn hoofdverblijf in de woning van belanghebbende heeft, is er sprake van medebewoning. Onder gezin wordt verstaan de eventuele partner en/of het/de ten laste van de belanghebbende komend(e) kind(eren).

d. Beroepsmatige verzorging

Met beroepsmatige hulpverlening wordt bedoeld op verzorging of verpleging in een inrichting. Indicatiestelling vindt plaats door onderzoek van een medisch adviseur, tenzij een en ander genoegzaam uit de feitelijke omstandigheden afgeleid kan worden. In de oude verordening kwam dit begrip niet als zodanig voor.

Artikel 42

Omdat de gewijzigde WWB geen gehuwdennorm meer kent zijn de termen gehuwden, en gehuwdennorm in de verordening gewijzigd in: gezin, gezinsnorm, gezinsleden en een gezin.

Artikel 30 van de wet schrijft voor dat de verordening vaststelt voor welke categorieën de norm wordt verlaagd of verhoogd. De categorie-indeling is gebaseerd op de wet. De begrippen zijn nader uitgelegd in artikel 4 van de wet.

De alleenstaande en alleenstaande ouder kunnen in aanmerking komen voor een toeslag die maximaal 20% van de gehuwdennorm bedraagt. De norm voor gehuwden kan in bepaalde, hieronder beschreven omstandigheden, met eenzelfde bedrag verlaagd worden.

Artikel 43 lid 1

Bij de vaststelling van de landelijke norm voor de alleenstaande en de alleenstaande ouder is de wetgever uitgegaan van de veronderstelling dat belanghebbende de bestaanskosten geheel met een ander kan delen. Indien dit niet het geval is, wordt de norm verhoogd met een toeslag. Voor het bepalen van de hoogte van de toeslag worden alle extra algemeen noodzakelijke bestaanskosten in aanmerking genomen die de alleenstaande of de alleenstaande ouder heeft ten opzichte van degene, die met zijn partner een gezamenlijke huishouding voert.

Artikel 30, lid 2 van de wet schrijft voor dat de toeslag, onverminderd het bepaalde in artikel 27, 28 en 29 van de wet, voor de alleenstaande en de alleenstaande ouder met zijn ten laste komende kinderen in wiens woning geen ander zijn hoofdverblijf heeft, wordt bepaald op het maximumbedrag. De maximale toeslag komt neer op het bedrag genoemd in artikel 25, lid 2 van de wet. Dit bedrag komt overeen met 20% van de gehuwdennorm.

Artikel 43 lid 2

Dit lid geeft een aantal uitzonderingen op de regel van het eerste lid dat alleen recht op de maximale toeslag bestaat, indien alleen de belanghebbende zijn hoofdverblijf in zijn woning heeft.

De bedoeling van de eerste uitzondering is te voorkomen, dat men als gevolg van financiële consequenties zou afzien van het in huis nemen van een zorgbehoevende of dat de belanghebbende als zorgbehoevende zou afzien van het in huis nemen van een ander als verzorgende. De belanghebbende of de ander zou dan op verzorging in een verzorgingstehuis, verpleeginrichting of andere inrichting zijn aangewezen. Dit komt niet overeen met het streven om zorgbehoeftigen zo lang en zoveel als mogelijk zelfstandig te laten functioneren en wonen. Dat de zorgbehoevende ondanks de medebewoning aangewezen blijft of wordt op professionele thuiszorg, die de zorg verlenende medebewoner ondersteunt, doet niet af aan het recht op een toeslag.

De tweede uitzondering bepaalt dat inwonende, studerende kinderen van 18 jaar of ouder wier in aanmerking te nemen inkomen niet meer bedraagt dan 80% van het minimumloon (inclusief studiefinanciering) niet tot het gezin worden gerekend. Deze studerenden worden dus uitgezonderd van het begrip meerderjarig kind. Doet zich een dergelijke situatie voor, dan is er dus recht op een toeslag van 20% voor de belanghebbende. Nb. art 32 lid 3 van de WWB is hier dus niet van toepassing. Dat artikel heeft betrekking op niet-rechthebbende gezinsleden, terwijl de studerende in artikel 4 lid 2 WWB niet tot het gezin wordt gerekend.

Artikel 43 lid 3

In deze verordening wordt uitgegaan van een minimum toeslag, wanneer één of meerdere perso(n)en(en), die niet tot het gezin van de belanghebbende beho(o)r(t)(en), zijn hoofdverblijf in de woning van belanghebbende heeft. Aangezien sprake is van schaalvoordelen voor deze categorie personen in vergelijking met personen, die hun woning niet delen met anderen, wordt de maximum toeslag gehalveerd en bedraagt 10% van de gezinsnorm. Op welke wijze de voordelen van het delen van de bestaanskosten exact doorwerken tussen de verschillende medebewoners onderling is voor de uitvoering van de wet niet van belang. Deze toeslag is dus ook van toepassing op zowel ouders als hun inwonende kinderen, die 21 jaar of ouder zijn en geen opleiding volgen zoals bedoeld in de Wet studiefinanciering 2000 of hoofdstuk 4 van de Wet tegemoetkoming onderwijsbijdrage en schoolkosten.

Met andere woorden: voor het bepalen van de toeslag is niet doorslaggevend dat iemand de kosten daadwerkelijk betaalt. Ook als een kind bij de ouders inwoont en geen enkele bijdrage (in welke vorm ook) betaalt krijgt betrokkene gewoon een toeslag.

Artikel 43 lid 4

Op grond van artikel 28 van de wet bestaat de mogelijkheid om de landelijke norm of toeslag lager vast te stellen als de belanghebbende recent zijn scholing of beroepsopleiding heeft beëindigd. De bijstandsuitkering ligt - veelal aanmerkelijk - hoger dan de bedragen voor levensonderhoud die in het kader van studiefinanciering gelden. Waar de belanghebbende tijdens de studieperiode de bestedingen heeft afgestemd op het beperkte inkomen uit studiefinanciering, nemen zijn noodzakelijke kosten niet onmiddellijk toe als hij zijn studie beëindigt en als schoolverlater op bijstand aangewezen raakt. De hoogte van de noodzakelijke bestaanskosten tijdens de studie veranderen niet door een bijbaantje of stagevergoeding. Daarom spelen de inkomsten hieruit geen rol bij de bepaling van de uitkeringshoogte van de schoolverlater. De verlaging van de bijstandsuitkering kan slechts plaatsvinden in de periode van een half jaar na de beëindiging van de scholing of beroepsopleiding.

In twee situaties kan de hoogte van de uitkering lager zijn dan de studiefinanciering, te weten ten aanzien van de uitwonende alleenstaande ouder of de uitwonende gehuwde, waarvan beide partners schoolverlater zijn. In dat geval kan aan de hand van de concrete situatie worden beoordeeld of toepassing van de hardheidsclausule aangewezen is. Het mag er immers niet toe leiden dat mens als gevolg van studiebeëindiging niet meer in de kosten van levensonderhoud kan voldoen.

Als tijdstip van beëindiging geldt de eerste dag van de maand waarin geen aanspraak meer bestaat op een toelage in het kader van de Wet Studiefinanciering dan wel de eerste dag van de maand volgend op die waarin het onderwijs of de beroepsopleiding daadwerkelijk beëindigd is.

Artikel 44

De bijstandsuitkering wordt geacht voldoende te zijn om in de algemeen noodzakelijke kosten van bestaan te kunnen voorzien. De kosten van het wonen maken daar deel van uit.

Indien de belanghebbende geen woonkosten heeft als gevolg van zijn woonsituatie heeft de gemeente de bevoegdheid (de norm) of de toeslag lager vast te stellen. Hiervan is sprake als er een woning wordt bewoond waaraan geen woonkosten zijn verbonden, bijvoorbeeld krakers. Het kan ook zijn dat er een woning wordt bewoond waaraan voor de uitkeringsgerechtigde geen woonkosten zijn verbonden, bijvoorbeeld wanneer een derde de woonlasten betaalt, zoals een onderhoudsplichtige. Indien er geen woonkosten zijn wordt de norm niet verhoogd met een toeslag. De belanghebbende blijft als gevolg van dit artikel in ieder geval beschikken over de landelijke norm.

Artikel 45

Terwijl in artikel 43 voor de alleenstaande en alleenstaande ouder sprake is van verhoging van de landelijke norm met een toeslag, is - gelet op de systematiek van de wet - bij een gezin sprake van een verlaging van de norm. Dit is dezelfde systematiek als omschreven bij de alleenstaande en alleenstaande ouder. Dit geldt ook indien één van de dan wel beide gehuwden als schoolverlater is/zijn aan te merken.

Zie verder de toelichting bij artikel 43.

Artikel 46

De bijstandsuitkering voor een gezin wordt geacht voldoende te zijn om in de algemeen noodzakelijke kosten van bestaan te kunnen voorzien.

De kosten van het wonen maken daar deel van uit. Indien de belanghebbende geen woonkosten heeft als gevolg van zijn woonsituatie heeft de gemeente de bevoegdheid (de norm) of de toeslag lager vast te stellen. Hiervan is sprake als er een woning wordt bewoond waaraan geen woonkosten zijn verbonden, bijvoorbeeld krakers. Het kan ook zijn dat er een woning wordt bewoond waaraan voor de uitkeringsgerechtigde geen woonkosten zijn verbonden, bijvoorbeeld wanneer een derde de woonlasten betaalt, zoals een onderhoudsplichtige. Op grond van dit artikel wordt de uitkering verlaagd met 20% van de gezinsnorm.

Artikel 47

Indien gebruik wordt gemaakt van de verlagingmogelijkheden zoals genoemd in de artikelen 45 en 46, dient rekening gehouden te worden met de effecten van een cumulatie van verlagingen. Door dit artikel wordt cumulatie voorkomen, waardoor de uitkering voldoende is om in de algemeen noodzakelijke kosten van bestaan te voorzien.

Hoofdstuk 5: Handhaving

In dit hoofdstuk zijn regels te zijn opgenomen voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van uitkering alsmede van misbruik en oneigenlijk gebruik van de wet. Hier ligt tevens een relatie met de sancties, zoals vastgelegd in de hoofdstuk 3 van deze verordening, die een gemeente een belanghebbende op kan leggen indien deze persoon ernstig tekortkomend gedrag vertoont.

Artikel 48

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 49

In het Beleidsplan Hoogwaardige Handhaving zijn de preventieve en repressieve maatregelen opgenomen gericht op het voorkomen en bestrijden van fraude.

Gekozen is om het concept 'Hoogwaardig Handhaven' als referentie te gebruiken. Dit instrumentarium is ontwikkeld door het Ministerie van SZW om gemeenten te ondersteunen bij het vorm en inhoud geven aan een integrale handhavingpraktijk. Het instrumentarium bestaat uit een combinatie van preventieve en repressieve elementen. Het uiteindelijke doel van het instrument Hoogwaardig Handhaven is dat (potentiële) cliënten de wet- en regelgeving uit zichzelf naleven

Artikel 50

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 51

Met dit artikel wordt een relatie gelegd met het opleggen van een afstemming, zoals in hoofdstuk 3 is aangegeven.

Artikel 52

Bepaald wordt dat ten onrechte verstrekte uitkering, als gevolg van het niet nakomen van de inlichtingenplicht moet worden teruggevorderd. Met dit artikel wordt tevens een link gelegd met de Beleidsregels terugvordering en verhaal. In deze Beleidsregels is de wijze van terug- en invordering geregeld.

Artikel 53

Zie toelichting bij artikel 36 tweede lid.

Artikel 54 en 55

In deze artikelen is de plicht en de wijze van controle geregeld. De gemeente is verplicht om de rechtmatigheid van de uitkering te controleren.

Hoofdstuk 6: Slotbepalingen

Artikel 57

Dit artikel geeft de mogelijkheid tot individualiserend handelen als strikte toepassing van de verordening tot onbillijkheden leidt. Bij het afwijken van de bepalingen kunnen de rechten van belanghebbende op basis van deze verordening niet worden aangetast.

Artikel 58

Per 1 januari 2010 is de uitvoering van de WWB voor 65 plussers opgedragen aan de Sociale Verzekeringsbank (SVB). Voor afstemming van de uitkering maakt de SVB gebruik van de ministeriele regeling Maatregelenbesluit Sociale verzekeringswetten. Omdat dit besluit slechts kan worden toegepast nadat de gemeenteraad de verordening heeft aangepast, is deze bepaling opgenomen in de verordening.